

ბას და მის ბატონობას მოაწვევებს. ხოლო ბალშევიკურმა რევოლუციონერებმა ბატონობის და მართვა-გამგეობის პრინციპს, სწორად ამბობს გარკვეულ ბალშევიკურმა ჯარისკაცებმა რუსეთის დამფუძნებელი კრება, როგორც ხალხის სრული ნება-სურვილების გამოხატველი და დემოკრატიის მთლიანობის და იდეალების გამოსახულება.

ამაირათ საბჭოთა თვითმპყრობლობა ანუ ბალშევიკური დიქტატურა გვხვდა არსებითად უპიკრესობის ანტიდემოკრატიული დიქტატურა. ეს არის რუსეთის ცხოვრების უღელსკივრის წინააღმდეგობა, რომელიც არ თქმა უნდა ლენინის და ხვე ბალშევიკურ ბელადების მივლით თუ დაქრით არ გაქმნდება.

საქარა თვის ხალხმა, დემოკრატია აღადგინოს თავისი შეღავებული უფლებები, რომ ბალშევიკების ფრატციული თვითმპყრობლობა გაქრეს ეთო სხვა-სხვა რამისა.

ჩვენში საბჭოები შერჩენ თავის პირვანდელ, რევოლუციის პირველ პერიოდში გამოხატულ დანიშნულებას. აქაც იყო პარტიატარა ცდა, ბალშევიკებისგან რჩებადნი, რომ საბჭოები ამქარაი ნენ რევოლუციონერ ორგანიზაციის ვას და დამფუძნებლებს სახელმწიფოებრივ დიქტატურას.

მაგრამ ჩვენმა ალიონამა და ვართვინილმა დემოკრატია სწორი პოლიტიკური ხასი აიღო და ვადაარჩინა მთელი ხალხი და თავისუფლება ბალშევიკურ განსაცდელს.

რაც გაქმნდეს ზენ საქართველოში ამ სწორი პოლიტიკის წყალობით ვეგვს. აქ საბჭოები არ დაუმარდაბრდენ დემოკრატიის და არ მოისურვეს სახელმწიფოში ცალკე სახელმწიფოდ დარჩენა.

პირ იქით, მით, მთელი თავის პოლიტიკური ძალი და ორგანიზაციული ძლიერება დაუკავშირეს და დემოკრატიის საქართველოს დემოკრატიულ მთავრობას, რომელიც ეროვნულ საბჭოს წინააღმდეგობით მოწოდებული და მოუკიდებლობის ვანქტეცებისათვის და სახელმწიფოებრივ შემოქმედებისათვის.

ჩვენში ბოლო მოიღო ყოველგვარი მრავალუფლებიანობა, მრავალ მართველობას და მთელი პოლიტიკური ბრანდლობა ჩამარა საქართველოს ეროვნულ საბჭოს და მის წინაშე პასუხისმგებელ საქართველოს რესპუბლიკის მთავრობას. ჩვენი სახელმწიფოებრივი უკვე შედგა წესიერი განვითარების გზაზე, ვარდნა თანდათან ნორმალურ კალობაში.

დემოკრატია ახლა გამავრდა სახელმწიფოებრივ დამსწრეობებში და აქ აქარამეს თავის საბაზუნებლო პოლიტიკას. მის ბეგირ სამუშევიარ აქვს. პირველ ყოვლისა მან უნდა იზრუნოს დამფუძნებელი კრების მოწვევისათვის. ახს ხელს უწლის აქ იქ დარჩენის ანარქიული არგე-დარგვა, რომლის ლიკვიდაცია უნდ მალე უნდა მოხდეს. მაგრამ ჩვენ კულმინირთ მზად უნდა ვიყოთ დამფუძნებელი კრების მოწვევა არ დაგვანოთ და დემოკრატიული სახელმწიფოს კონსტიტუცია საბოლოოთ მივიღოთ.

მხოლოდ დამფუძნებელი კრება შეისწორებს და მოსაპოს იმ უფლებებრივ პოლიტიკურ ნაკლს, აუცილებლობით გამოწვეულს, რომელსაც თან ახლავს დღევანდელ ჩვენს წარმომადგენლობითი საკანონმდებლო დწესებულებას-საქართველოს ეროვნულ საბჭოს, როგორც დროებით პარლამენტს.

ამერიკული სიჭარბით განვითარება ვაჭრობა-მრეწველობის.

ამისთანა პირობებში მეფი სახელმწიფო, ჩვეულებრივ, თავის ძველ ტრეპში, ძველ სახელმწიფო სახეობებში ევარ ეტევა, მის აქვს მტკიცე სურვილი უძღვევლ სახელმწიფოს შექმნისადმი მიმართული და სტილით ეს სურვილი განხორციელოს უშეზღვევლად სამხედრო ძალის საშუალებით. აქ არა სანაშაბანობას, არც სხვა რაიმე პუანტივ აზრებს ადგილი არა აქვს. ძლიერი სახელმწიფო საზოგადოთ ასამუთებს საზღვრების ვაჭრობათების სრულად ამს თუ იმ ზოგადი მიზნუზებით, მხოლოდ ნამდვილად კი მას ამოქმედებს მარტორიდენ ეგონსტური თვისების სულისკვეთება.

ჩანდნით უფრო შეგნებული ერო, იმდენით მის პოლიტიკა უფრო რეალურ ნიადაგს ეყარება და თავის შრეფარე, ენერგიულ ძალს ანგვარად მოწოდებულ ერი დიდ სფრვითად და წინდაწინდით მზარობს.

ეს გარემოება ერთ წმასაც არ უნდა დღევიწყოთ, როცა ჩვენ იაპონიის ამ ომში მონაწილობაზე ვეგვს ანტიკა.

იაპონიის რეალური ინტერესები მოითხოვენ გერმანიის ციხის ცინდას აღებს და მან კიდევაც მიიღო აქტორი მონაწილეობა ამ მზინის მისაღწევად.

ვარდაცკო რა ეს ციხე თავის სახელმწიფო ბაზათ და ამანიად მიიღწია რა მის, რომ შორეულ აღმოსავლეთში და ჩინეთშიაც ის ვადაც ნამდვილ ბატონი, იაპონია სტრუბებს თავის აქტივობას და შორიდან აუტყრის თხი წლის განმავლობაში ამ კაცობრიობის უღელსკივრს, რადგანაც მან იცის, რომ მისი რეალური სახელმწიფოებრივი ინტერესები უფრო უზრუნველყოფილი იქნებოდა მაშინ, როდესაც ევროპის სახელმწიფოები ერთერთ ბიბრილის დროს სისხლისაგან დაიწურებინ და დაუტოვებდნ.

იაპონია კარგად შეიგო აგრეთვე ისიც, რომ ჩინეთი, თუცა ამ უკანასკნელ მასთან ბეგირ ხალაო საითხებში აქვს, ევროპასთან ბრძოლის დროს იაპონიის მხარეზე დადგება. ამიტომ იაპონია თანდათან უსაღებლად ჩინის და მასთან კავშირი ერთი ორად მიიქცეფრო ძლიერდება. იაპონიის დიდ სასარგებლოდ მიარჩია აგრეთვე ისიც, რომ ევროპის დაუტოვებლობა ერთად ითხებდა ევროპის სახელმწიფოთა შორის შურისძიების თვლი, რომელიც დიდი ხნის განმავლობაში არ მისცემს მათ საშუალებას, რათა ისინი შეერთდნ ერთ რომელიმე საერთო შტრის, ამ შემთხვევით ყიფილი რასის წინააღმდეგ საბრძოლველად. ერთი გარემოება აუწყებდა დიდად იაპონიის ეს ვადადნ ჩრდილო-ამერიკის შერთებული შტატების დაგვიანება ამ ომში მონაწილეობის მისაღებად და ჩასარევა, ამერიკის დიდ რესპუბლიკასთან საბრძოლველად იაპონია დიდი ხანა რაც ეგზანდება.

ამიტომ ამერიკის დასუსტებაც იაპონიის დიდობატივისათვის დიდნიშნელოვან მდგომარეობას შეადგენდა და შეადგენდა. ამ ვადაც კი, როდესაც ყველა მისი პოლიტიკური მტერი სისხლისაგან იღებდა, იაპონია უღელსკივრად დანერგავდა ომის ვაჭრელობაში.

აქედან თავის თავად ცხადია, რომ იაპონია აქტიურ მონაწილეობას არ ჩქარობდა ამას ის არც არის დანერგეშებული, და ვინ იცის შეიძლება ამხანდელ მსოფლიო ბრძოლაში არ მიიღოს აქტიური მონაწილეობა. ომის ვაჭრეობის წინააღმდეგე მას არაფერი აქვს.

ამვე დროს ის შინ ჩეხობდება, რომ შესაფერი შემთხვევა არ გამოუვას და თავის ჩამოდების დროს ამ უფრო არცეც ზავის სახელმწიფოებრივი მოთხოვნებების დაცვა-ყოფნაზე შესაძლებელ ჰყოს.

მაგრამ საკითხის, რა შედეგს იაპონიის შემთავრეს და უსაზღვრს მოთხოვნილებას.

ამ კითხვებზე პასუხი მოკლე შეიძლება მიიჭოს.

იაპონიის აუცილებლად უნდა შორეულ აღმოსავლეთში თავის ელანდელ ბატონობას საბოლოოდ განამტკიცოს, რაც მისცემს მას საშუალებას უფრო დიდ საზღვრების ენერჯულიად შეუდგეს. ეს საშუაღისი ამერიკის წინააღმდეგ არის მიმართული და შეიძლება სულ ცოტა დროა საქარო, რომ ჩვენ შევიწინოთ მოწინა დიდ წინარ ოკენებე უღელსკივრად ბრძოლისათ.

ამ ემად თბილისში იმყოფა ინტერვიუანის რესპუბლიკის საფარე საქმის მინისტრი მა ალი მარდახ-ბეგ ტომბინაშვილი, რომელიც დასახლებულ რესპუბლიკის შტორი განსაზღვრავს უფლებების ამის ამოწვევით.

საუბარი ა. შ ტომბინაშვილის.

ყველა იმ დიდ პოლიტიკურ დამოუკიდებელუნდა გამოსარკვევით და მოსაწერებლობათ, რომელიც არსებობენ ოთხთა კავშირის და აღდგინების და აგრეთვე იგივე აღდგინებისა და საქართველოს და არარატის რესპუბლიკის შორის.

ამანიად ბ. ტომბინაშვიის ხელმძღვანელობით ამარბობეს აღდგინებისათვის პოლიტიკა ბურჟუაზიის, ვენის, სტამბოლის, სოფიის, თბილისის და ერევნის მთავრობათა წინაშე, რის გამო მის სიტყვებს, რომელიც მან წარმოსთქვა ჩვენი ვაჭეთის თანაშრეულობთან ბასის დროს, განსაკუთრებული მნიშვნელობა ეძლევა.

აღვრებუანია და საქართველო.

ჩვენ და საქართველოს შორის დამოკიდებულება თან და თან ირკვევა, ვანაცხვად ბ. ტომბინაშვიმ, და ეს დამოკიდებულება, რასაც ვიგვილია, მხოლოდ კითხვ-მუხამბლირად დღმა შეგობრული ხასიითასა ისე, როგორც ეს წინეთ იყო. ქართველ საზოგადოებას და საზოგადო და პოლიტიკურ მდგაფერე გარდა მოესვენებთ, რომ ამ აზრს ვადიკი პარად წინეთ და ელკაც რომათ ვარ დაწმუნებული, რომ ამ ორ შემოხულ შორის სხვა ვაგარ დამოკიდებულებას ადგილი არ უნდა ექნეს. დიდი მოსოვნებით აღნიშნავ იმ გარემოებას, რომ ჩვენ და საქართველოს რესპუბლიკის შორის იმისთანად და საკითხებში, როგორც არაან საკითხებში მონებს და არ ბიტრატის შესახებ, შეთანხმება უკვე მოხდა, რაც, რასაც ვიგვილია, სხვა ნაირად არც შეიძლებოდა წარმოადგენდნ.

ტომბინაშვის წარსული და სქამოხალ მომავალი კანფერეციათა.

უნდა იქნას ვუღახვილად ნათქვამი, რომ ტრაპიზონის კონფერენციის დროს მოხდა დიდი შეცდომა, რომლის ვასწრეობა აუცილებლად მიმართა. ამ კონფერენციებზე არ იყო ნათათ წარმოდგენილი და განმარტებული ის თუ რა შედეგი მოჰყვებოდა იმ პოლიტიკურ ნაივებს, რომელიც შეუარაცულად საქართველოს მის ტერიტორიის ჩამოგლეჯით. სრულ იმედელ უნდა ვიქნათ, რომ სტამბოლის კონფერენციებზე, რომელიც ჩვენი ცნობით, თუცა ვერ არ დაწყებულა, მაგრამ ახლო მომავალში შესდგება, ეს შეეძლო ანდა ვასწარეული. არ მავს სრულიად ვანახავა ვანახავად პირად ფაქტორის ვანახელობა, დაასრულა ბასი ამ საკითხის შესახებ. ტომბინაშვილმა, მაგრამ ჩვენი მეგობრები მარწმუნებენ, რომ შეიძლება რ შეეძლოს თავინად ავტოკლებების, რომ საშუალება ვევიწინა და იმ ვადად ტრაპიზონი კონფერენციას დაწერებოთ.

ისმავლება და აწმრებუანია.

ხმები იმის შესახებ ვითომც ოსმალეთი იყოს დღეს მბრძანებელი ბატონი აღდგინება განისა და ვითომც ეს უკანასკნელი, როგორც დამოუკიდებელი სახელმწიფო, აღარც კი არსებობდეს, სულთად არ შეეფერება სინამდვილეს. ჩვენ როგორც ეს ყველა იცის, არ ვაგვედა რეალისტული ვაჩი არ სიტყვის იმ მნიშვნელობა, როგორც ეს იყო მავალი-თად საკითხისაგან. ამიტომ ჩვენ დაუთმეთ მხოლოდ რეის ვზის დაცვის საქმე ოსმალეთს, რომელიც ამ დახმარებას ვაგვეყენებოდა რ დროდღ, სანამ ამას აღდგინების საერთო პოლიტიკური გარემოება მოითხოვს, მხოლოდ ჩვენ სხვა რომელიმე შინაგარე საქმიანობებს ოსმალეთის მხრით, რომელსაც აღდგინების რესპუბლიკის, როგორც დამოუკიდებელი სვედრენლო სახელმწიფოს უფლებები შეეღახა, დღემდე არ ჰქონია და არც შემდგომ იქნება ადგილი.

წინადაც ვაგვასის მუსულმანება.

ამ კითხვის შესახებ მხოლოდ ის ითქვის, რომ ჩრდილო კავკასიის მუსულმანები შეგავგენენ, უფროად, იქ მცხოვრებ მუსულმანების დამოუკიდებელ სახელმწიფოთა კავშირს. ამას მოითხოვენ იქაური მუსულმანება და, უნდა ვიფიქროვო, კიდევაც მიაღწევდნ თავის მიზანს.

აქაქს ფიონბეკა.

ბაქოდან იქ სამ ვკინაზე მეტად რაც წამოვილი და ამიტო არ მავქეს საშულება ჩვენი აზრე ვაჭმობარ საზოგადოებას მის ელანდელ მთავარ ცხოვრების შესახებ. მხოლოდ ერთი კი ვადაქრით, ითქვის: მე მავქეს სახეში მის, რომ ბაქოს ალების დრო სულ ახლო მომავლის ბაქოს. ოსმალეთის ვაჩი ისე არტყია ვარს ბაქოს იმდ სოზოზეც სდავს მანხე, რომ თუ არა ქალქის დანერგვის და ნაივის წყაროების განადგურების შიში, სხვა არაფერი მიზნებ არ არსებობს მისი ალების დაგვიანებისათვის.

პრესის მიმობილება.

ამირეკავასიის ქალკა კავშირის ყრილობის შესახებ, რომელიც უნდა ვაიხანას თბილისში, აქითობა სამართლიანდ სწერს. ჩვენ დიდი მოწრე ვართ შეერთების, ვაერთიანებული შემოხების, შეთანხმების სმეწმერე და საზოგადოებრივ ქალკა საქეთა მოწყეს, მაგრამ იმ ვადად მვე ვეგვაბდება. აქითა შეერთების შესაძლებლობაზე.

ვარდა იმისა, რომ დღეს დღეობით პოლიტიკური ატმოსფერა სამ მეზობელ სახელმწიფოებ შორის ვაწმუნდლო არაა, მათი პოლიტიკური ფინონიშია, მისწრაფებე მიმრეკლებლის სხვა და სხვა ვხით მიმარბინდნ. და ეს კი არ შეიძლება დიდ დამბარკილებელ მიზნათ არ დარჩეს ქალკათა ინტერნაციონალურ შეერთებისათვის. საერთაშორისო კავშირის სხვა მიზნები და კონსარტუცია აქვს, ვინმე შინაგან, ერთ სახელმწიფოს ფარგლებში მეფიფ თვითმართველობა კავშირს. #

მხოლოდ ბრძნას, ან ვარგეშე მიზნებში ვატაკელებ შეუძლია იფიქროს, რომ ქალკები არსებითად მოახერხებენ სახელმწიფოებზე ვაერთიანების მოწყობას, თუ პოლიტიკური ინტერესები ამ სახელმწიფოების არ ეგუება ერთნაირის.

დემოკრატიული საქართველო, დაწამკილთა სომხეთი და ბეგების აღდგინება ჩვენ ვლდარბობით თვითკიდურ სახელმწიფოებზე-ამ მხრით მეტად ქრელ ნიადავს წარმოადგენენ.

ჩვენ პირველ და აუცილებელ საქორეობათ მიგვანია სახელმწიფოს შიგნი ყველა თვითმართველობის შეფუძნება, რომელსაც შეეძლება თვითმართველობის ორგანიზაციულ და ეკონომიკურ არსებობის პირობებში გაუმჯობესებას ხელი შეუწყოს. მაგრამ აქით ოინდაცა ვარ დადგე ხელი ვაჩიო სახელმწიფოთაშორის კავშირს. იგი შეიძლება და სასრულიყოთა, რამდენადც საერთო ენა და საერთო სამოქმედო პირობები ვამოიძინებდა. ჩვენ ასეთ ვაჭმორსაც დიდ მნიშვნელობას ვაძლევთ, მაგრამ არა პოლიტიკურს. ბალკონა იქნებოდა ვეგეფტარა, რომ თვითმართველობა ეკონომიკურად და სხვა კავშირი ვადადნა საბირკიდულ სახელმწიფოთა ვაერთიანებისა.

ქალკებისთვის საკმარისია თავის თვითმართველობის საქმეების მოწმუნება და ამ მხრით საზღვრების მიტანა. ვაერთიანება სახელმწიფოებისა კი შეიძლება მოხდეს-თუ იარაღით დაპყრობის არ მიგვიღებთ მხედველობაში, მხოლოდ პოლიტიკურ და სახელმწიფოებრივ ინტერესთა სოლიდარობით.

ეს კი არის საკითხი ყველა მეზობელ სახელმწიფოთა დემოკრატიისათ თუ იფინი ვახლებინა ყველა სახელმწიფოთა ბატონი თავის, ბედისა-ვაერთიანებასეც ამა თუ იმ სახით-წინ არაფერი დაუდგება.

ამ რიგათ ქალკათა კავშირსა უნდა ხახი ვაგუსეს თავის სამოქმედო ასმარებს და იგი შექმნდ პოლიტიკური პირობებს შეუფრდოს. მხოლოდ ამით მოუტანს ყრილობა ნამდვილ, რეალურ და არა ყველა ახლად ამოცქნებულ სახელმწიფოებისათვის ითხიციამ ჩადლობით და ვარგეშე სახელმწიფოს ქვეშ ვაერთიანებისკენ მიწმრავებოთ.

ოსმალეთის მთავრობის მინიშნებს, რომლითაც იგი აცნობებს ცენტრალურ სახელმწიფოებს, რომ ყარსის, ბრანის და ბათუმის ოლქების მსგებლრობაზე სურვილი ვანახავს ჩვენს სახელმწიფოთათა შეერთებისათ, ვერასოდეს ვერ შეუარადგება ქართველი ერის და დემოკრატიის განცხად. ვერ შეუარადგება იტიბრ, რომ ისეთ წესით ვიწმარო ჩრევერენდეს, როგორც მოადინა ოსმალეთის ყველადავარი მიუღებელია. თავის დროზე ჩვენს მთავრობამ და გერმანიაში ვყოფ საზოგადოებას ვამიწმუნეს ვამო ვასტრე პოლიტიკური ვანახავს.

ამავე მანიშნებს ენე-მა ახალი ეპარტიოთა ვაგებოთ აგრეთვე.

ოსმალეთმა ბოლო ჩამოგლეჯულ პრივილეგიებში უფროდ შეითბინილი პლებენციები მოადინა და უნდა აცხადებინ, რომ იერთებს საქართველოს ტერიტორიის მთელ ნაწილებს.

ასეთ აქტებს ჩვენთვის არავითარი მნიშვნელობა არა აქვთ. ვიდრე საქართველოში იცხოვრებს უკანასკნელი ქართველი, საქართველო არ უნდა ვეგვაბდება ამ დავებში და ვარგეშე უკიდვ არ არის დაგვიანებული. კონფერენცია უნდა ვიგვიდეს და ოსმალეთს ანგერი ორი ვაჭმის მარცხედ ვის სწავლავს ვანახავს.

